

# Мені не лячно

Олександр Чалий

Мені не лячно, що летять роки,  
Що скоро сад осіннє листя скине.  
Тому карбую всі свої думки,  
Бо час — це річка, що у вічність плине.

Стихають бурі й сумніви в мені,  
Я цінність літ оцінюю відносно,  
Та одного боюся в глибині:  
Прожити вік свій тінню, безголосно. ..

Та ще бринить натягнута струна,  
Тому пишу, допоки є звучання,  
Я келих долі вип'ю весь до дна,  
Бо гра моя — сильніша за мовчання....

Коли зимою, річку вкриє лід,  
І прийде біла тиша поступово,  
Я знаю, там залишиться мій слід,  
І через лід моє проб'ється слово.